

ବ୍ରାହ୍ମ ଲେନ
ଅସୀମକୁମାର ବସୁ

ପେଛତେ ପେଛତେ ଅନେକଦୂର ଚଲେ ଏସେଛି
କାନାଗଲିର ଶେବେ ନତୁନ କେଳା ଦଶତଳାର ଫ୍ଲାଟେ,
ଏଥିନ ଜାନାଲା ଖୁଲିଲେଇ ଛୁଟେ ଆସେ
ପଞ୍ଚାଶ କିଲୋମିଟାର ଦୂରେ ବଙ୍ଗୋପସାଗରେର ହାଓୟା ।

ଓପର ଥେକେ ଦେଖି
ଅନେକ ନୀଚେ ରଯେଛେ ଗାଛପାଳା ଅନ୍ୟ ଛୋଟ ଛୋଟ ବାଡ଼ିଗୁଲି
ନିନ୍ଦବିନ୍ଦ ଆସ୍ତୀଯେର ମତୋ ସଙ୍କୁଚିତ ଦୂରେ ।

ଆମିଓ ଆଛି ଅଞ୍ଜାତବାସେର ମତୋ
ସ୍ଵଜନ ପ୍ରତିବେଶୀ ଥେକେ ବିଶିଷ୍ଟ ତଫାତେ
ବିଦେଶୀ ସିନ୍ଧୁନୀ ଆର
ଦୂରଦର୍ଶନେର ଛବିତେ ସେରା ଆମାର ସଂସାରେ,
ଅଫିସ ଥେକେ ଫିରେ
ସନ୍ଧ୍ୟାଯ ଠାଙ୍ଗା ପାନୀଯତେ ଚୁମ୍ବକ ଦିତେ ଦିତେ ଦେଖି
ଦୂରେର ଶହରେର ଆଲୋକମାଳା,
ସମନ୍ତ ବାତାସ ଏଥିନ ଛୁଟେ ଯାଚେ
ସେଇ ଉୟ ଲୋକାଲୟେର ଦିକେ

ନୀଳନଗର
ଦୀପକ ମନ୍ଦିଳ

ବଲ୍ଲାହିନ ଅଶ୍ଵେରା ଛୁଁତେ ଚାଯ ନୀଳନଗର
ଏଥାନେ ବସତ କରେ ମେଘକଣ୍ଯା, ବୃଷ୍ଟିର ପ୍ରବାହ
ଶେଷରାତେ ନେମେ ଆସେ ଆମାଦେର ଧାନ କ୍ଷେତ୍ରେ...

ଆଜ ନବାର ଉଂସବ, ଉଠୋନେ ନୀଳନଗର ।

ପାହାଡ଼ ମାନୁସ

ମୂଳ କବିତା : ମନୀଯା ଜୋଶୀ
ଭାଷାନ୍ତର : ଜ୍ୟୋତିର୍ମଯ ଦାଶ

ଦୂରେ ଦାଁଡିଯେ ଥାକା ଖାଡ଼ା ଉଁଁ ପାହାଡ଼ଟିକେ
ମନେ ହୁଯ ଠିକ ଯେନ ଏକ ମାନୁସର ମତୋ ।
ପାହାଡ଼ଟା ସେଖାନେ ନିଶ୍ଚଳ ଦାଁଡିଯେ ଥାକଲେଓ
ମାନୁସଟି ଧେଯେ ଏସେ ସୁରତେ ଥକେ ମାଥାର ଓପରେ ।
ପାହାଡ଼ର ଚଢ଼ାୟ ଗଜିଯେ ଓଠା ଜଂଲି ଆଗାଛା
ଦେଖେ ଆହତ ହଇ ଆମି
ଆର ସେଇ ମାନୁସଟିର ଅଶାଲୀନ ଶବ୍ଦଗୁଲି
ଯେନ ଠେଲେ ଦେଯ ଆମାକେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖୋମୁଖୀ ।
ପାହାଡ଼ର ଉପତ୍ୟକାୟ ନାଗପଞ୍ଚମୀର ସେ ମେଲା
ବସେ ପ୍ରତିବର୍ଷ, ଏକଟି କେଉଁଟେ
ଛୋବଳ ମାରେ ଆମାକେ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିନିଯତ ।
ଆମି ମାତାଲେର ମତୋ ଟଲତେ ଟଲତେ
ପାହାଡ଼େ ସିଂଡ଼ି ଭେଣେ ବାଡ଼ିତେ ଫିରେ ଆସି
ଆର ସେଇ ଲୋକଟି ମେଲା ଥେକେ କିନେ ଆନା
ସବୁଜ ଚୁଡ଼ିଗୁଲୋକେ ଆମାର ହାତେର ମଧ୍ୟେ
ଗଲିଯେ ଦେଯ ପ୍ରାୟ ନିଃଶବ୍ଦେ ।
ବିକେଲେର ଜାନାଲାର ଧାରେ ସନ୍ଟାର ପର ସନ୍ଟା ବସେ
ଚେଯେ ଥାକି ପାହାଡ଼ଟିର ଦିକେ ଆମି
ଆର ବୁଝାତେଇ ପାରିନି କଥନ ସଂଗୋପନେ
.....ସେ ଦାଁଡିଯେ ଛିଲ ଆମାର ପିଛନେ ।
ପାହାଡ଼ଟି ଏକ-ପା ଏକ-ପା କରେ ଏଗିଯେ
ଆସତେ ଚାଯ ଆମାର ଦିକେ, ଆର ଆମି
ଅସହାୟଭାବେ ଚଲେ ଯାଇ ଲୋକଟିର ଦିକେ ।